

**Skupina poslank in poslancev Državnega zbora
Janez Cigler Kralj, prvopodpisani poslanec
Šubičeva 4
1000 Ljubljana**

Ljubljana, 20. 12. 2024

**REPUBLIKA SLOVENIJA
USTAVNO SODIŠČE
Beethovnova ulica 10
SI - 1001 Ljubljana**

ZADEVA: Zahteva za oceno ustavnosti 11., 12., 17. in 23. člena Zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o dohodnini (ZDoh-2AB, Uradni list RS, št. 104/24).

Na podlagi 23.a člena Zakona o ustavnem sodišču (Uradni list RS, št. 64/07 – UPB, 109/12, 23/20 in 92/21 - ZUstS) skupina 32 (z besedo: dvaintrideset) poslank in poslancev vlaga zahtevo za oceno ustavnosti 11., 12., 17. in 23. člena Zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o dohodnini (ZDoh-2AB, Uradni list RS, št. 104/24), ki ga je Državni zbor sprejel dne 28. 11. 2024.

in predlaga Ustavnemu sodišču, da:

- 1. zahtevo obravnava absolutno prednostno in zaradi nastanka težko popravljivih škodljivih posledic v celoti zadrži izvrševanje 11., 12., 17. in 23. člena Zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o dohodnini (ZDoh-2AB, Uradni list RS, št. 104/24);**
- 2. ugotovi, da so določbe 11., 12. in 23. člena Zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o dohodnini (ZDoh-2AB, Uradni list RS, št. 104/24) v neskladju z 2. in 155. členom Ustave Republike Slovenije;**
- 3. ugotovi, da so določbe 17. člena Zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o dohodnini (ZDoh-2AB, Uradni list RS, št. 104/24) v neskladju s 14. členom Ustave Republike Slovenije;**
- 4. razveljavi 11., 12., 17. in 23. člen Zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o dohodnini (ZDoh-2AB, Uradni list RS, št. 104/24).**

I. Procesne predpostavke

1. Legitimacija

1. Na podlagi 23.a člena Zakona o ustavnem sodišču (Uradni list RS, št. 64/07 – UPB, 109/12, 23/20 in 92/21 - ZUstS v nadaljevanju: ZUstS) lahko tretjina poslancev z zahtevo začne postopek za oceno ustavnosti oziroma zakonitosti predpisa ali splošnega akta, izdanega za izvrševanje javnih pooblastil.
2. Zahtevo za presojo ustavnosti vloga 32 (z besedo: dvaintrideset) poslank in poslancev, katerih seznam s podpisi je priložen tej zahtevi. Poslanci, ki vlagajo zahtevo, niso med tistimi, ki so na 88. izredni seji Državnega zbora, dne 14. 11. 2024, ali pri ponovnem glasovanju o zakonu na 89. izredni seji Državnega zbora, dne 28. 11. 2024, glasovali za sprejem Zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o dohodnini (ZDoh-2AB, Uradni list RS, št. 104/24). Zakoniti predlagatelji iz druge alineje prvega odstavka 23.a člena ZUstS, ki izpolnjujemo pogoj tretjine poslancev Državnega zbora, s svojo zahtevo zahtevamo oceno ustavnosti zakona, ki ga v postopku sprejemanja nismo podpirali. Vlagatelji zahteve torej izpolnjujemo z zakonom določene pogoje za vložitev zahteve. S tem ta zahteva za oceno ustavnosti izpolnjuje vse procesne predpostavke za svoj sprejem v obravnavo v postopku pred Ustavnim sodiščem.

II. Utemeljitev zatrjevane neustavnosti izpodbijanih predpisov

3. Predlog Zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o dohodnini, EPA: 1681 – IX, je v zakonodajni postopek dne 30. 8. 2024 vložila Vlada. Državni zbor je pri ponovnem glasovanju na 89. izredni seji Državnega zbora, dne 28. 11. 2024, Zakon o spremembah in dopolnitvah Zakona o dohodnini (ZDoh-2AB, Uradni list RS, št. 104/24; v nadaljnjem besedilu: Zakon) tudi dokončno sprejel. Pri tem so 11., 12., 17. ter 23. člen Zakona v nasprotju z Ustavo Republike Slovenije (v nadaljnjem besedilu: Ustava)

a) Neskladnost Zakona s 155. in 2. členom Ustave

4. Zakon je v svojem 11. in 12. členu, ki sta spremenila 48. in 59. člen Zakona o dohodnini, določil novo ureditev za zavezance, ki pri ugotavljanju davčne osnove davčnega leta upoštevajo normirane odhodke (t.i. normirani podjetniki). Spremembe za številne zavezance prinašajo manj ugodno obravnavo, kot je veljalo pred novelo. V nadaljevanju naj povzamemo bistvene spremembe tega sistema, ki jih je določil Zakon:

1. Strožje omejitve vstopa v sistem:

- Najvišja dovoljena meja za sodelovanje v sistemu za t.i. polne normirance¹ se je **znižala s 100.000 na 60.000 evrov** letnih prihodkov;

¹ Zavezanci iz druge alineje tretjega odstavka 48. člena ZDoh-2

- Za t.i. popoldanske normirance² se je meja za upoštevanje normiranih odhodkov znižala s **50.000 na 30.000 evrov** letnih prihodkov.

2. Nižji delež priznanih normiranih odhodkov:

- Normirani odhodki so po noveli v **višini 80 % za t.i. polne normirance priznani samo do meje 60.000 evrov** (do spremembe so bili normirani stroški priznani do 50.000 evrov, od te meje do 100.000 evrov pa v višini 40 %);

- Za t.i. popoldanske normirance so po novem **do 12.500 evrov priznani v višini 80 %, od 12.500 do 30.000 evrov pa v višini 40 %** (do spremembe so bili priznani stroški v višini 80 % prav tako priznani do 12.500 evrov, od te meje do 50.000 evrov pa v višini 40 %).

3. Ostreje določen izstop iz sistema:

- Po Zakonu so t.i. polni normiranci iz sistema izločeni, če v dveh zaporednih letih njihovi skupni prihodki presegajo 120.000 evrov (**v povprečju 60 tisoč evro na leto**);

- T.i. popoldanski normiranci pa so iz sistema izločeni, če v dveh letih presežejo 60.000 evrov (**v povprečju 30.000 na leto**).

Po ureditvi pred to sprejeto novelo je bila ta meja pri obeh kategorijah 300.000 evrov (**v povprečju 150.000 evrov na leto**).

4. Poslabšanje položaja zavezancem, ki opravljajo osnovno kmetijsko in gozdarsko dejavnost:

Zakon je poslabšal položaj tudi zavezancem, ki opravljajo osnovno kmetijsko in gozdarsko dejavnost in se skupaj s člani kmečkega gospodinjstva odločijo za obravnavo dohodkov iz te dejavnosti kot dohodkov iz dejavnosti po ZDoh-2.

- Ti zavezanci po novem lahko ugotavljajo davčno osnovo z upoštevanjem normiranih odhodkov, če prihodki v davčnem letu pred davčnim letom, v katerem želi ugotavljati davčno osnovo z upoštevanjem normiranih odhodkov, ne **presežajo 60.000 evrov** na nosilca in na drugega člana kmečkega gospodinjstva (**pred spremembo 100.000 evrov**).

- Iz sistema so izločeni, če povprečje prihodkov dveh zaporednih predhodnih let **preseže 60.000 evrov** na nosilca in na drugega člana kmečkega gospodinjstva (**pred spremembo 150.000 evrov**).

Ocena predlagatelja zakona je bila, da bodo t.i. polni normiranci skupaj po novem plačali za približno 3 milijone evrov več dohodnine, popoldanski pa okoli 9 milijonov evrov več. Tako bo skupni javnofinančni finančni učinek sprememb približno 12 milijonov evrov več pobrane dohodnine na letni ravni. Jasno je, da spremembe bistveno poslabšujejo položaj številnih zavezancev. Po nekaterih ocenah naj bi bilo takih okrog 14.000.

5. Zakon je v prehodnih določbah v 23. členu določil odstop od nove ureditve za leto 2025 in 2026. Pri tem bo moral t.i. normiranec iz sistema v letu 2025 izstopiti, če bo njegovo povprečje prihodkov za leti 2023 in 2024 presegalo 150.000 evrov, oziroma

² Zavezanci iz prve alineje tretjega odstavka 48. člena ZDoh-2

v primeru zavezanca iz šestega odstavka 48. člena zakona, če bo povprečje prihodkov za leti 2023 in 2024 presegalo 150.000 evrov na nosilca in na drugega člana kmečkega gospodinjstva.

V letu 2026 pa bo moral t.i. normiranec iz sistema izstopiti že, če njegovi prihodki za leto 2025 presegajo:

- 60.000 evrov pri t.i. polnem normirancu,
- 30.000 evrov pri t.i. popoldanskem normirancu,
- 60.000 evrov na nosilca in na drugega člana kmečkega gospodinjstva, ki je vključen v obvezno pokojninsko in invalidsko zavarovanje kot kmet oziroma član kmečkega gospodinjstva, če je zavezanec iz šestega odstavka 48. člena zakona.

6. Pred sprejemom Zakona je štirinajsti odstavek 48. člena Zakona o dohodnini urejal, kdaj mora zavezanec izstopiti iz sistema normiranih odhodkov. **Za vse zavezance je veljalo, da morajo iz sistema izstopiti, če povprečje prihodkov dveh zaporednih predhodnih let presega 150.000 evrov.** Ker je od višine prihodkov v letih 2023 in 2024 odvisen status podjetnika v naslednjem davčnem letu, so bili zavezanci v teh dveh letih primorani svoje poslovanje prilagajati takrat obstoječim pravilom, ki so določala najvišjo mejo za ohranitev statusa t.i. normiranega podjetnika.

a1) Neskladnost Zakona s 155. členom Ustave

7. Zavezujoča moč Zakona sicer ni nastopila pred začetkom njegove veljavnosti, ampak po njem. Ustavno sodišče pa je že povedalo, da ima predpis povratne učinke tedaj, ko je za začetek njegove uporabe določen trenutek pred njegovo uveljavitvijo, **ali tedaj, ko je za začetek njegove uporabe sicer določen trenutek po njegovi uveljavitvi, vendar njegove posamezne določbe učinkujejo tako, da za nazaj posežejo v pravne položaje ali dejstva, ki so bili zaključeni v času veljavnosti prejšnje norme.**³ V teh primerih gre za t.i. pravo retroaktivnost v širšem pomenu.⁴
8. Zakonodajno-pravna služba Državnega zbora (ZPS) je že v svojem mnenju o Predlogu zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o dohodnini (ZDoh-2AC), druga obravnava, EPA 1681-IX, izpostavila vprašanje kršitve prepovedi povratne veljave pravnih aktov iz 155. člena Ustave. Glede zadevnega člena prehodnih določb je zapisala: *»Člen določa prehodno obdobje za t.i. normirance tako, da ne glede na predlagano ureditev v 48. členu ZDoh-2 določa višino njegovih povprečnih dohodkov v preteklih dveh letih, na podlagi katere mora izstopiti iz sistema normirancev. Po a) točki (bolje: po 1. točki) tega odstavka se določa ureditev, ki bo veljala za (pravilno: davčno) leto 2025. Ob tem ZPS opozarja, da Ustava v 155. členu prepoveduje povratno veljavo pravnih aktov. Zakonska določba, ki se razteza na obdobje pred uveljavitvijo zakona, torej na leti 2023 in 2024, nedvomno povratno*

³ Odločba št. U-I-81/96 z dne 12. 3. 1998, 11. in 17. točka obrazložitve

⁴ J. Sovdat, Časovni vidiki v ustavnosodni presoji, v Časovnost razlage zakona, SAZU, 2018, dostopno na: [https://www.sazu.si/uploads/files/5d71065c65d3e9a94a8bcdb9/Razred%20I%20-%20RAZPRAVE%2034%20\(%C4%8CASOVNOST%20RAZLAGE%20ZAKONA\)%20-%20kon%C4%8Dni.pdf](https://www.sazu.si/uploads/files/5d71065c65d3e9a94a8bcdb9/Razred%20I%20-%20RAZPRAVE%2034%20(%C4%8CASOVNOST%20RAZLAGE%20ZAKONA)%20-%20kon%C4%8Dni.pdf)

učinjuje, saj sta ti davčni leti že potekli in davčni zavezanec svojega ravnanja ni mogel prilagoditi (bodočim, nepričakovanim) spremembam. Povratno učinkovanje zakona je po drugem odstavku 155. člena Ustave možno le, če to to določi zakon, če se ne posega v pridobljene pravice in če to zahteva javna korist. Posebej izkazan javni interes v zakonodajnem gradivu ni izkazan. Po oceni ZPS v danem primeru ne gre za vprašanje pridobljenih pravic, vendar pa je treba poleg 155. člena Ustave upoštevati tudi načela, ki izvirajo iz 2. člena Ustave, kot sta načelo zaupanja v pravo ter načelo predvidljivosti ureditve.« Člen, h kateremu je navedeno mnenje podala ZPS, v nadaljevanju zakonodajnega postopka ni bil vsebinsko spremenjen oz. popravljen. ZPS je v svojem mnenju zapisala tudi: »Z vidika skladnosti z Ustavo ZPS ocenjuje tudi, da načelo pravne države iz 2. člena Ustave, načelo zakonitosti na davčnem področju iz 147. člena Ustave in prepoved povratnega učinkovanja zakona iz 155. člena Ustave v Predlogu zakona niso ustrezno upoštevani.«

9. Povratno učinkovanje posamezne zakonske določbe je po drugem odstavku 155. člena Ustave dopustno, **če to zahteva javna korist in če se s tem ne posega v pridobljene pravice.** Ustavno sodišče je že pojasnilo,⁵ da gre za **kumulativno predpisana pogoja**, pri čemer je prvi opredeljen pozitivno, drugi pa negativno. Po oceni ZPS v danem primeru sicer ne gre za vprašanje pridobljenih pravic, vendar pa je treba preveriti tudi izpolnjenost pogoja zahtevane javne koristi.
10. Glede pogoja zahtevane javne koristi iz drugega odstavka 155. člena Ustave je Ustavno sodišče že sprejelo stališče, da za izkazovanje zahtevane javne koristi, ki bi izjemoma terjala uveljavitev zakonske določbe za nazaj, ni mogoče brez pridržka uporabiti argumentov, ki utemeljujejo ureditev v delu, ki velja za naprej: »**Drugačno stališče bi razvedenilo pomen ustavne prepovedi povratne veljave pravnih aktov iz prvega odstavka 155. člena Ustave. Povratno učinkovanje lahko torej upraviči le posebna, prav povratno učinkovanje predpisa utemeljujoča javna korist, brez katere ne bi bilo mogoče doseči zasledovanega cilja ureditve. Taka javna korist pa mora biti glede na to, da se z njo utemeljuje izjema od ustavne prepovedi povratnega učinkovanja predpisa – izjeme pa je treba razlagati restriktivno –, v zakonodajnem postopku posebej ugotovljena. Zakonodajalec mora torej povratno učinkovanje pravne norme utemeljiti že v samem zakonodajnem gradivu. Te utemeljitve ne morejo nadomestiti morebitna kasnejša (po zaključenem zakonodajnem postopku prvič podana) utemeljevanja ciljev zakona, ki iz zakonodajnega gradiva niso razvidna.**«⁶
11. Ustavno sodišče je prav glede vprašanja retroaktivnosti na področju predpisovanja davkov zapisalo: »**Prepoved povratne veljave zakonov mora zakonodajalec še posebej spoštovati na davčnem področju.** Ne le zaradi zgoščenosti in intenzivnosti pravnih razmerij med državo (davčno upravo) in davčnim zavezancem, ampak tudi zaradi asimetričnosti davčnopravnega razmerja, ki pomeni poseg države v premoženjsko sfero davčnega zavezanca brez njenega neposrednega povračila,

⁵ Odločba št. U-I-158/11-77 z dne 28. 11. 2013, 25. točka obrazložitve

⁶ Odločba št. U-I-158/11-77 z dne 28. 11. 2013, 26. točka obrazložitve

*kot tudi zaradi splošnega občutka pravičnosti. Država z davčno politiko pomembno vpliva na premoženjsko sfero posameznikov. Zato ti svoja ravnanja razumljivo načrtujejo in uresničujejo tudi glede na predvidene davčnopravne posledice teh svojih ravnanj. Kljub temu da davčni zavezanci vedo oziroma bi morali vedeti, da se veljavna davčna zakonodaja, upoštevna za njihove odločitve, lahko spremeni in da se tudi spreminja, upravičeno pričakujejo, da se bo ta spreminjala tako, da bodo spremembe pri svojih odločitvah lahko upoštevali, kar predpostavlja, da so z njimi seznanjeni (prvi odstavek 154. člena Ustave). **Zakonodajalec mora zato v primeru sprejetja davčnopravne ureditve s povratnimi učinki v zakonodajnem gradivu izkazati obstoj posebej pomembnega, prav povratno učinkovanje upravičujočega javnega interesa.***⁷

12. Ugotavljamo, da zakonodajalec oz. vlada v zakonodajnem gradivu sicer podaja obrazložitev, zakaj naj bi bila nova ureditev po njegovem mnenju boljša kot stara, vendar ta v nobenem delu posebej ne utemeljuje javnega interesa, ki naj bi zahteval povratno učinkovanje Zakona. **Obrazložitve gradiva zgolj v splošnem utemeljujejo razloge za novo ureditev, kot bo veljala za naprej, v nobenem delu pa ne utemeljijo, zakaj bi se moral Zakon raztezati prav na obdobje pred njegovo uveljavitvijo.** Nihče ne ve točno, zakaj se nova ureditev ne bi mogla začeti uporabljati, ko bi bila vsa že začeta stanja tudi že zaključena, saj to v zakonodajnem gradivu ni utemeljeno.
13. **Ker zakonodajalec torej ni izkazal, da bi javna korist zahtevala povratno učinkovanje ureditve po Zakonu, čeprav bi moral to storiti že v zakonodajnem gradivu, je zakon v nasprotju s 155. členom Ustave, ki določa prepoved povratne veljave pravnih aktov.**

a2) Neskladnost Zakona z 2. členom Ustave

14. Poleg 155. člena Ustave je potrebno preveriti tudi spoštovanje načel, ki izvirajo iz 2. člena Ustave, kot sta načelo zaupanja v pravo ter načelo predvidljivosti ureditve. Od višine prihodkov v davčnem letu 2024 (in 2025) je bil po ureditvi pred noveliranjem konec leta 2024 torej odvisen tudi status podjetnika v letu 2026. Zavezanec je svoje poslovanje v davčnem letu 2024 torej razumljivo načrtoval in prilagajal z namenom, da bo tudi v letu 2026 lahko deloval kot t.i. normiranec. Po Zakonu o dohodnini, ki je veljal skoraj celotno leto 2024, je bil namreč od njegovega poslovanja v letu 2024 odvisen njegov status v letu 2026. **Morda je v letu 2024 posloval z nižjim obsegom prihodkov, da bi z višjim obsegom prihodkov v letu 2025 še vedno ohranil povprečje obeh let do 150.000 evrov ter tako ostal v sistemu tudi v letu 2026.** To zaradi kasneje sprejetega Zakona ne bo mogoče. Zaradi tega mu je lahko celo nastala poslovna škoda, ki bi se ji lahko izognil, če bi pred začetkom leta 2024 vedel, da bodo v naslednjih dveh letih nastopila nova pravila. Tik pred koncem leta 2024 pa je postalo njegovo poslovanje v tem letu za njegov status v letu 2026 naenkrat popolnoma nerelevantno. Zavezanec je razumljivo zaupal zakonskim določbam, Zakon o dohodnini pa ga je glede tega vprašanja celo leto 2024

⁷ Odločba št. U-I-158/11-77 z dne 28. 11. 2013, 27. točka obrazložitve

»zavajal«. Če bi zavezanec vedel, da je njegovo poslovanje v letu 2024 povsem nerelavantno za ohranitev statusa normiranca v letu 2026, bi morda sprejel drugačne poslovne odločitve. Zavezanec je torej utemeljeno pričakoval, da bo s povprečjem svojih prihodkov v letih 2024 in 2025 do 150.000 evrov ohranil pravico do statusa normiranca v skladu z zakonom. Njegov trud za to v letu 2024 pa je bil zaman. Pogoji za ohranitev statusa normiranca v letu 2026 bodo po novi ureditvi bolj ostri ter odvisni zgolj od poslovanja v letu 2025, kot že opisano v točki 4 te zahteve za oceno ustavnosti.

15. Zakon torej nedvomno ureja konkretni stan, ki je nastal že pred objavo Zakona, ni pa še bil v celoti zaključen. Neprava retroaktivnost »sega na sedanja zatečena, toda še ne zaključena stvarna in pravna stanja ter pravna razmerja, ki učinkujejo v prihodnosti in zaradi tega istočasno tudi zatečene pravne položaje naknadno razvrednotijo«. ⁸ **Zakon je naknadno razvrednotil poslovanje oz. obseg prihodkov zavezancev v letu 2024, za katerega so ti utemeljeno pričakovali, da jim bo skupaj z obsegom prihodkov v letu 2025 omogočil status normiranca v letu 2026.** Zaupali, so namreč, da zakonodajalec ne bo arbitrarno razvrednotil njihovega prizadevanja za doseganje ustreznega obsega prihodkov, ki jim bo omogočil ohranitev status t.i. normiranca. Gre torej za nedopusten poseg v načelo varstva zaupanja v pravo.
16. V skladu z načelom prilagajanja prava družbenim razmeram (U-I-69/03) ima zakonodajalec pravico, da zakonodajo prilagaja danim družbenim razmeram in jo tudi spreminja, če to narekujejo spremenjena družbena razmerja. Pri tem pa je, povratno, **omejen z načelom zaupanja v pravo** in njegovo konkretnjšo izpeljavo v obliki prepovedi retroaktivnosti. (U-I-80/16, U-I-166/16, U-I-173/16, tč. 38 in 39).
17. Ustavno sodišče je že v svoji odločbi U-I-266/95 zapisalo: *»Pravna država mora spoštovati načelo zaupanja v pravo, pravno varnost in druga načela pravne države. Načelo zaupanja v pravo zahteva, da so posamezne odločitve, ki so zakonite in sprejete brez vnaprejšnjih pridržkov ter po svoji naravi niso prehodnega značaja, stabilne. Pravo lahko uveljavlja svojo funkcijo urejanja družbenega življenja, če je v čim večji meri stalno in trajno. Tako pravo kot tudi celotno ravnanje vseh državnih organov mora biti predvidljivo, ker to zahteva pravna varnost. Varnost državljanov je odvisna tudi od trajnosti aktov. S tem se uresničuje zaupanje državljana v pravo in državo.«*
18. Načelo varstva zaupanja v pravo kot eno od načel pravne države, kakor je to Ustavno sodišče že navedlo (npr. v svojih odločbah št. U-I-123/92 ter U-I-86/96), posamezniku **zagotavlja, da mu država njegovega pravnega položaja ne bo poslabšala arbitrarno, torej brez stvarnega razloga, utemeljenega v prevladujočem in legitimnem javnem interesu.** »Pri testu ustavne upravičenosti posega zaupanja v pravo Ustavno sodišče opravi presojo v treh korakih. Prvič, Ustavno sodišče presodi, kakšen je bil pravni položaj pritožnikov pred uveljavitvijo

⁸ L. Šturm, Komentar Ustave Republike Slovenije, 2002, dostopno na: <https://e-kurs.si/komentar/opredelitev-in-razmerje-do-drugih-ustavnih-dolocb/>

izpodbijane ureditve in po njej. Drugič, na podlagi tako opravljene primerjave Ustavno sodišče ugotovi, ali se je pravni položaj pritožnikov poslabšal, ostal enak ali se je izboljšal. Tretjič, če je prišlo do poslabšanja pravnega položaja, mora Ustavno sodišče ugotoviti, ali je bilo to storjeno na arbitraren način. Za arbitrarno poslabšanje pravnega položaja pritožnikov gre, če zakonodajalec zanj nima stvarnega razloga, utemeljenega v prevladujočem in ustavno dopustnem javnem interesu (U-I-110/15, Up-568/15, tč. 26), in če zakonodajalec tega ustavno dopustnega cilja ne zasleduje v skladu z načelom sorazmernosti. Torej na zakonodajni način, ki bo primeren, nujen in sorazmeren v ožjem smislu.«⁹

19. Pravni položaj zavezancev pred uveljavitvijo izpodbijane ureditve in po njej ter poslabšanje pravnega položaja pritožnikov smo že obrazložili in utemeljili. Jasno je tudi, da je bilo poslabšanje položaja storjeno na arbitraren način. Zakonodajalec za poslabšanje pravnega položaja namreč ni izkazal stvarnega razloga, utemeljenega v prevladujočem javnem interesu. Urejanje statusa t.i. normiranih podjetnikov je sicer v domeni zakonodajalca, ki lahko oceni, kakšna ureditev naj bi bila bolj pravična in učinkovita ter lahko tako ureditev za naprej tudi sprejme. Iz zakonodajnega gradiva sicer izhaja utemeljevanje predlagatelja, zakaj naj bi bila po njegovem mnenju nova ureditev boljša kot stara, vendar **razloga, utemeljenega v prevladujočem javnem interesu, za poslabšanje pravnega položaja zavezancev s posegom Zakona v že začet konkretni dejanski stan, ki je nastal že pred objavo Zakona, zakonodajalec sploh ni utemeljil.** Višja obdavčitev ter ostrejši in manj ugodni pogoji za določeno skupino davčnih zavezancev v točno določenem davčnem letu ne predstavljajo avtomatično prevladujočega javnega interesa. Lahko predstavljajo celo poslabšanje davčnega in poslovnega okolja ter zmanjšanje zaupanja zavezancev v zanesljivost zakonske ureditve, kar seveda ni v prevladujočem javnem interesu. Iz zakonodajnega gradiva ni razvidno, zakaj naj bi bilo poslovanje že skoraj zaključenega davčnega leta 2024 sploh potrebno razvrednotiti in izključiti iz kriterijev za ohranitev statusa normiranega podjetnika v letu 2026. Zakonodajalec ni utemeljil, zakaj ne bi bilo mogoče urediti prehoda na novo ureditev na način, da ne bi posegel v že začeta stanja, tako da bi nov sistem začel delovati leta 2027. Kot že omenjeno, je lahko zavezanec celo leto 2024 posloval z nižjimi prihodki z namenom, da bi v letu 2025 z višjimi prihodki še vedno ohranil ustrezno povprečje prihodkov za ohranitev v sistemu, saj se je utemeljeno zanašal na veljaven ZDoh-2. Zaradi tega mu je lahko nastala poslovna škoda.
20. Zakonodajalec svojega cilja ne zasleduje v skladu z načelom sorazmernosti. Glede na relativno nizko ocenjena javnofinančna sredstva, ki jih sprememba prinaša, **ni nobenih javnofinančnih razlogov za tako prehitevanje ter predhoden poseg v pravni položaj zavezancev pred iztekom že začetih pravnih stanj. Zakonska določba, ki se razteza na obdobje pred uveljavitvijo zakona, zato ni nujna za zasledovanje cilja zakonodajalca.** Če je cilj zakonodajalca uveljavitev nove ureditve, kot jo prinašata spremenjena 48. in 59. člen Zakona o dohodnini, bi se lahko ta ureditev sistema normirancev začela uporabljati v letu 2027 na način, da se

⁹ M. Avbelj, L. Šturm, Komentar Ustave Republike Slovenije, 2019, <https://e-kurs.si/komentar/nacelo-varstva-zaupanja-v-pravo-2019-01/>

pred tem zaključijo vsa že začeta stanja zavezancev. **Poseg v ta stanja ter v pričakovanja in zaupanje zavezancev v veljavni zakon nikakor ne more odtehtati domnevnih koristi uporabe spremenjene ureditve že v letu 2026, zato je nesorazmeren.** Ali celovite posledice nove ureditve v tem delu sploh predstavljajo javno korist ali morda škodo za poslovno okolje, davčni sistem in njegovo predvidljivost, pa je po svoji naravi že stvar politične razprave. **Ker Zakon zgolj mesec pred novim davčnim letom že za to leto zavezancem poslabšuje tudi ureditev mej in deležev pri upoštevanju normiranih odhodkov, tudi to krni načelo zaupanja v pravo. Glede na vse navedeno Zakon krši načelo varstva zaupanja v pravo kot enega izmed načel pravne države iz 2. člena Ustave.**

b) Neskladnost Zakona s 14. členom Ustave

21. 17. člen Zakona je v Zakon o dohodnini umestil nov 113.a člen, ki prinaša posebno osebno olajšavo za nove rezidente. Zavezancu se prizna zmanjšanje dohodnine v višini 7 % plače, če izpolnjuje naslednje pogoje:

- je rezident Slovenije;
- **v zadnjih dveh zaporednih davčnih letih pred datumom nastopa dela v Sloveniji ni bil rezident Slovenije in v tem obdobju ni imel obdavčljivih dohodkov z virom v Sloveniji iz naslova dohodkov iz zaposlitve ali dohodkov iz dejavnosti;**
- v pogodbi o zaposlitvi ima zagotovljeno plačo v višini najmanj 2-kratnika zadnje znane povprečne letne plače zaposlenih v Sloveniji, ki jo objavi Statistični urad Republike Slovenije, preračunane na mesec;
- ima sklenjeno delovno razmerje v Sloveniji z delodajalcem, ki je rezident Slovenije ali nerezident Slovenije (ki ima v skladu s tem zakonom, ali zakonom, ki ureja davek od dohodkov pravnih oseb, poslovno enoto nerezidenta v Sloveniji ali ima v skladu s predpisi, ki urejajo ustanovitev in poslovanje v Sloveniji, podružnico v Sloveniji), če se plača oziroma nadomestilo plače v skladu s tem zakonom ali zakonom, ki ureja davek od dohodkov pravnih oseb, šteje za odbitno postavko pri izračunu davčne osnove delodajalca v Sloveniji;
- ob datumu nastopa dela v Sloveniji še ni dopolnil 40 let starosti.

Zmanjšanje dohodnine se prizna največ za pet zaporednih davčnih let, če v tem času izpolnjuje pogoje iz prve, tretje in četrte alineje prvega odstavka tega člena, pri čemer se za prvo davčno leto šteje davčno leto, v katerem je nastopil delo v Sloveniji. Šteje se, da je pogoj iz četrte alineje prvega odstavka tega člena izpolnjen, če ima zavezanec sklenjeno delovno razmerje v Sloveniji najmanj deset mesecev v posameznem davčnem letu.

22. Nova posebna osebna olajšava za nove rezidente, ki jo prinaša Zakon, je torej na voljo zgolj dosedanjim nerezidentom (»tujcem«). Slovenski rezidenti, ki izpolnjujejo vse ostale kriterije za pridobitev olajšave, pa do olajšave niso upravičeni. **Dosedanji slovenski davčni rezidenti so davčno manj ugodno obravnavani zgolj zaradi svojega slovenskega rezidentstva.** Gre za diskriminacijo domačih zavezancev ter za kršitev 14. člena Ustave, ki določa načelo enakosti pred zakonom.

23. ZPS je v svojem mnenju k predlogu Zakona zapisala: »V skladu z ustaljeno ustavnosodno presojo načelo enakosti pred zakonom zahteva, da je treba v bistvenem enake položaje obravnavati enako. Za presojo o tem, katere podobnosti in razlike v položajih so bistvene, je treba izhajati iz predmeta pravnega urejanja. **Če zakonodajalec bistveno enake položaje ureja različno, mora za to obstajati razumen razlog, stvarno povezan s predmetom urejanja.** Načelo enakosti pred zakonom namreč ne pomeni, da zakonodajalec v bistvenem enakih položajev pravnih subjektov ne bi smel različno urejati, pač pa, da tega ne sme početi samovoljno, brez razumnega in stvarnega razloga. V okviru testa razumnosti Ustavno sodišče ne preizkuša le, ali je razlog, ki je narekoval razlikovanje med pravnimi položaji, sam po sebi razumen, temveč tudi, ali je stvarno utemeljen glede na predmet zakonodajnega urejanja in cilje, ki jih želi zakonodajalec pri tem doseči.«¹⁰

V isti odločbi je Ustavno sodišče izpostavilo tudi: »Na davčnem področju ima zakonodajalec sicer široko polje proste presoje. V to polje spada tudi izbira predmeta obdavčitve. Izbira predmeta obdavčitve zato ni predmet ustavne presoje. Prav tako ni predmet ustavne presoje opustitev drugih možnih predmetov obdavčitve. Te zakonodajalčeve odločitve, če so pogojene s finančnopolitičnimi, narodnogospodarskimi, socialnopolitičnimi pa tudi davčnotehničnimi motivi, ne prizadevajo ustavnega načela enakosti pred zakonom, četudi imajo skladno izbranemu predmetu obdavčitve za posledico različno davčno obremenitev posameznikov. Ustavno sodišče tako ne presoja, katera izmed davčnih obremenitev je najbolj primerna za zadovoljitev finančnih potreb države – skupnosti.

Ko zakonodajalec opravi izbiro predmeta obdavčitve, pa mora davčno breme kolikor je mogoče enakomerno porazdeliti med davčne zavezance. Davčno obremenitev, ki pomeni z zornega kota davčnega zavezanca intervencijo države v njegovo premoženjsko in pravno sfero, v razmerju do davčnih zavezancev upraviči (tudi in) prav enakost davčnih zavezancev v obremenitvi. **Ustavno načelo enakosti pred zakonom (drugi odstavek 14. člena Ustave) je tako eno izmed jamstev, ki opredeljuje in omejuje zakonodajalčevo polje proste presoje na davčnem področju.**«¹¹

Posebno davčno obravnavo oziroma privilegij določene skupine ljudi v ZDoh-2 (v konkretnem sporu čezmejnih delavcev) je Ustavno sodišče že presojalo. V odločbi št. U-I-147/12 z dne 29. maja 2012 je odločilo, da je podelitev posebnih ugodnosti, ki jih zakonodajalec namenil tej skupini davčnih zavezancev, v neskladju z Ustavo, saj se s takšnim položajem krši načelo enakosti, kot ga opredeljuje drugi odstavek 14. člena Ustave. **Ugotovilo je, da za posebno davčno olajšavo ni bil izkazan razumen razlog, ki bi izhajal iz narave stvari, zato je ta privilegij pomenil kršitev drugega odstavka 14. člena Ustave.** V odločbi¹² se je Ustavno sodišče sklicevalo na več svojih predhodnih odločb v zvezi z uvedbo davčnih olajšav, kjer je presojalo, ali so

¹⁰ Odločba Ustavnega sodišča št. U-I-26/20, 16. točka obrazložitve

¹¹ Odločba Ustavnega sodišča št. U-I-26/20, 14. in 15. točka obrazložitve

¹² Gl. 26. točko obrazložitve odločbe št. U-I-147/12

bile uvedene zaradi razumnega razloga, ki bi izhajal iz narave stvari. Opomnilo je, da so bile v dosedanji ustavnosodni presoji davčne olajšave dopuščene, če so spodbujale določena družbenokoristna ravnanja davčnih zavezancev s področja varstva okolja, socialne varnosti, zagotavljanja skupnih družbenih potreb in gospodarskega razvoja.¹³

Po mnenju ZPS mora zakonodajalec presoditi, ali je predlagatelj za predstavljene rešitve v obravnavanem Predlogu zakona izkazal (1.) razumne razloge, ki izhajajo iz narave stvari za davčne olajšave tako, da bi bile ustavno skladno dopuščene zgolj nekaterim skupinam davčnih zavezancev. V zvezi s tem je treba opredeliti, da gre v primeru predlaganih davčnih olajšav za tako različna dejanska stanja, ki skladno z Ustavo omogočajo različno obravnavo. Ne nazadnje je v tem svojstvu treba proučiti tudi prehodne določbe zakonskega predloga, ki omogočajo različno dolga obdobja za prilagoditev, a le za nekatere predlagane rešitve ter (2.) ali je hkrati za ustavnoskladne predstavil in utemeljil takšne rešitve, ki bodo spodbujale določena družbenokoristna ravnanja davčnih zavezancev s področja varstva okolja, socialne varnosti, zagotavljanja skupnih družbenih potreb in gospodarskega razvoja oziroma ali so predlagane rešitve pogojene s finančnopolitičnimi, narodnogospodarskimi, socialnopolitičnimi pa tudi davčnotehničnimi motivi, kot je to za ustavnopravno dopusten oziroma ustrezen razlog navedlo Ustavno sodišče v svojih odločbah.«

24. Glede splošnega načela enakosti pred zakonom iz drugega odstavka 14. člena Ustave je torej ustaljeno stališče Ustavnega sodišča, da to načelo zavezuje zakonodajalca, da **bistveno enake položaje obravnava enako**. Če zakonodajalec bistveno enake položaje ureja različno, mora **za razlikovanje obstajati razumen razlog, ki izhaja iz narave stvari**. Načelo enakosti pred zakonom namreč ne pomeni, da zakon ne bi smel različno urejati položajev pravnih subjektov, pač pa, da tega ne sme početi samovoljno, brez razumnega in stvarnega razloga. **To pomeni, da mora razlikovanje služiti ustavno dopustnemu cilju, da mora biti ta cilj v razumni povezavi s predmetom urejanja v predpisu in da mora biti uvedeno razlikovanje primerno sredstvo za doseg tega cilja.**¹⁴

25. Cilj Zakona v tem delu je »povišanje produktivnosti« preko »privabljanja nove delovne sile na slovenski trg dela«, kar predlog Zakona v obrazložitvi utemelji tako: »Novi 113.a člen ZDoh-2 naslavlja enega ključnih potrebnih ukrepov za nadaljnji razvoj Slovenije, to je povišanje produktivnosti. Zaradi zgodovinske visoke stopnje zaposlenosti v Sloveniji in posledično izpraznjenega bazena v Sloveniji je zasnovan poseben ukrep za privabljanje tuje delovne sile v vseh segmentih, v katerih se Slovenija sooča s povpraševanjem in primanjkljajem delovne sile, saj se želi doseči cilj neto povečanja ustrezne delovne sile v Sloveniji, ne glede na področje dejavnosti, v kateri se bodo zaposlili.« S tem ukrepom »se želi zagotoviti privabljanje delovne sile iz tujine, torej delovne sile, ki bo t. i. neto nova zaposlitev, ne zgolj privabljanje novih rezidentov, ki ne bodo pripomogli k neto novemu aktivnemu prebivalstvu v

¹³ Iz 28. točke obrazložitve iste odločbe Ustavnega sodišča

¹⁴ Odločba Ustavnega sodišča št. U-I-147/12, 19. točka obrazložitve

Sloveniji«. Predlog Zakona navaja, da je »olajšava namenjena privabljanju strokovnjakov v Slovenijo, ki s svojim delom pripomorejo k višji dodani vrednosti slovenskega gospodarstva.« Za zasledovanje cilja privabljanja strokovnega kadra je za olajšavo določen pogoj višine zagotovljene plače v višini najmanj 2-kratnika povprečne plače. **Cilj Zakona je torej povišanje produktivnosti v Sloveniji s privabljanjem nove strokovne delovne sile.**

26. Povišanje produktivnosti s privabljanjem nove strokovne delovne sile na slovenski trg dela je sicer ustavno dopusten cilj, vendar **ni v razumni povezavi s posebno olajšavo**, ki je predmet urejanja v Zakonu. Eden od ključnih pogojev za pridobitev olajšave je namreč dosedanji nerezidentski status zaposlenega. Novega strokovnega aktivnega prebivalstva ne predstavljajo zgolj osebe, ki pridejo iz tujine. Izpolnitev pogojev za olajšavo namreč lahko na novo doseže tudi domači zaposleni. Olajšava bo na voljo zgolj za novega »tujega delavca« ne glede na to, da tudi novi »domači delavec« izpolnjuje vse ostale pogoje za olajšavo in je v tem smislu v bistveno enakem položaju. K doseganju povišanja produktivnosti Slovenije namreč povsem enako pripomore oseba z dosedanjim rezidentskim statusom, ki se na novo zaposli na način, da izpolni pogoje za olajšavo, kot oseba z dosedanjim nerezidentskim statusom, ki se na novo zaposli na način, da izpolni pogoje za olajšavo. **Kriterij dosedanjega (ne)rezidentstva osebe nima popolnoma nobenega vpliva na povišanje dodane vrednosti gospodarstva, saj je ta odvisna zgolj od strokovnosti in usposobljenosti zaposlenih in nikakor ne od tega, od kje zaposleni prihaja.** V nasprotnem primeru bi bil cilj Zakona privabljanje nove strokovne delovne sile **specifično iz tujine**, kar pa ne bi bil več ustavno dopusten cilj, saj bi temeljil na kriteriju, ki nima nobene zveze s končnim ciljem Zakona, ki je povečanje slovenske produktivnosti.
27. Glede splošnega načela enakosti pred zakonom iz 14. člena Ustave je ustaljeno stališče Ustavnega sodišča, da to načelo zavezuje zakonodajalca, da bistveno enake položaje obravnava enako. Zakon pa bistveno enake položaje zaposlenih ureja različno. Za to različno obravnavo bi moral obstajati razumen razlog, stvarno povezan s predmetom urejanja. Takega razloga ni, saj cilj zmanjšanja primanjkljaja strokovne delovne sile z namenom večje produktivnosti vsaj v enaki meri zasleduje na novo zaposlen strokovnjak iz Slovenije kot strokovnjak, ki se v Slovenijo priseli iz tujine. **Po Zakonu bi slovenski strokovnjak lahko imel sodelavca, enako usposobljenega strokovnjaka iz tujine, ki opravlja enako delo, ampak prejema večjo neto plačo zgolj zato, ker prihaja iz tujine. Njun doprinos k povečanju produktivnosti pa bi bil enak.** Jasno je, da bi se »domači« delavec utemeljeno počutil diskriminiran.
28. V zakonodajnem gradivu je kot razlog za razlikovanje navedena zgodovinsko visoka stopnja zaposlenosti v Sloveniji in posledično izpraznjen kadrovski bazen pri nas. Ker nimamo kadrovskega potenciala v Sloveniji, naj bi ga s to olajšavo iskali v tujini. Zakonodajalec torej ocenjuje, da izmed slovenskih rezidentov ne gre pričakovati večjega števila novih zaposlenih v kategoriji, kot jo opredeljuje nova olajšava. **Če bi olajšavo torej določil ne glede na rezidentski status, izmed slovenskih rezidentov ne bi mogli pričakovati večjega števila upravičencev do olajšave.**

Posledično tudi javnofinančni učinek v obliki zmanjšanja prilivov iz dohodnine ne bi bil velik. Svoj cilj bi torej zakonodajalec lahko zasledoval tudi na drugačen način brez, da bi v zakon vnesel nepotrebno razlikovanje glede na rezidentski status osebe.

29. Ustavno sodišče je v odločbi št. U-I-59/03 že razveljavilo pogoj, ki je izpodbijano davčno olajšavo omogočal le za investicije v Sloveniji, ne pa tudi za investicije v tujini. **Lokacija investicije torej ni bila ustavno dopusten razlog, na katerem bi lahko temeljila različna ureditev davčne olajšave.** Ustavno sodišče je v odločbi U-I-147/12-18 prav tako ugotovilo neustavnost posebne olajšave za dohodek iz zaposlitve, opravljene v tujini pri delodajalcu, ki ni rezident Slovenije. **Lokacija opravljanja dela oz. rezidentstvo (v tem primeru delodajalca) prav tako nista bila dopusten razlog, na podlagi katerega bi lahko temeljila različna ureditev davčne olajšave.** Podobno torej tudi v tem primeru (predhodno) davčno rezidentstvo ne more biti ustavno dopusten razlog za manj ugodno obravnavo ostalih slovenskih rezidentov.
30. Ker zakonodajalec **ni izkazal razumnih in stvarnih razlogov za privilegirani davčni položaj** donedavnih davčnih nerezidentov v primerjavi z drugimi davčnimi zavezanci, ki izpolnjujejo vse ostale pogoje za olajšavo, ter **ni izkazal primernosti tega razlikovanja za doseganje cilja Zakona, 17. člen Zakona krši načelo enakosti pred zakonom in s tem 14. člen Ustave.**

III. Predlog za začasno zadržanje in absolutno prednostno obravnavo

31. Vlagatelji zahteve Ustavnemu sodišču predlagamo, naj v skladu s 161. členom Ustave ter z 39. členom ZUstS do svoje končne odločitve o ustavnosti Zakona **v celoti zadrži izvrševanje 11., 12., 17. in 23. člena Zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o dohodnini (ZDoh-2AB, Uradni list RS, št. 104/24).** Če Ustavno sodišče ne zadrži izvrševanja teh določb, bodo namreč lahko zavezancem nastale težko popravljive oz. celo nepopravljive škodljive posledice.
32. Dokler Ustavno sodišče ne bo presodilo, ali so izpodbijane zakonske določbe skladne z Ustavo ali ne, mora te težko popravljive oz. nepopravljive škodljive posledice preprečiti. **Tveganje za nastanek škodljivih posledic, ki bi jih povzročilo izvrševanje protiustavnega Zakona, je neprimerljivo večje od tveganja in škodljivih posledic, ki bi nastale, če se morebiti začasno ne bi izvrševal ustavnoskladen Zakon.**
33. Če Ustavno sodišče izvrševanja izpodbijanih določb Zakona ne zadrži in kasneje ugotovi njihovo protiustavnost, bodo za zavezance morda že nastale višje davčne obveznosti ter manj ugoden pravni položaj. To lahko oteži, resno ogrozi ali celo onemogoči njihovo poslovanje v tem času. Podjetnik zaradi morebitne izgube strank in poslovnih partnerjev v taki situaciji kasneje težko vzpostavi svoje preteklo stanje poslovanja. Zavezanci, ki bi morda lahko bili upravičeni do nove posebne olajšave iz 17. člena Zakona, pa se lahko ob tem, ko se izvrševanje tega člena ne zadrži,

zanesejo na njegovo veljavnost ter morda zaradi olajšave že zamenjajo davčno rezidentstvo ter sprejmejo druge povezane odločitve s pomembnimi posledicami. Zaradi tega lahko nastanejo tudi stroški. Morebitna kasnejša razveljavitev olajšave pa bi izničila razlog za sprejem teh odločitev ter zmanjšala njihovo zaupanje v slovenski pravni red.

34. Če pa Ustavno sodišče izvrševanje določb Zakona zadrži in kasneje ugotovi njihovo skladnost z Ustavo, se nova ureditev kasneje še vedno lahko začne izvrševati brez večje škode za kogarkoli.
35. **Vlagatelji te zahteve Ustavnemu sodišču predlagamo tudi, da zahtevo obravnava absolutno prednostno.** Gre namreč za vprašanje, ki mora biti razrešeno čimprej, saj se tako varuje položaj davčnih zavezancev. Skladnost pravil za njihovo obdavčitev v tekočem letu z Ustavo se mora zanje čimprej razjasniti. Preprečiti je treba, da bi se šele kasneje ugotovilo, da so za leto 2025 ali 2026 zaradi morebitne neustavnosti določb Zakona plačali preveč ali premalo davka.

ZPS je v svojem mnenju k predlogu Zakona zapisala: *»V okviru prvega stavka 147. člena Ustave je določeno načelo zakonitosti na davčnem področju, ki združuje zahtevi, ki sicer na drugih področjih izhajajo iz 87. člena Ustave (urejanje pravic in obveznosti z zakonom) in 2. člena Ustave (načelo jasnosti in določnosti predpisov). Iz ustaljene ustavnosodne judikature (npr. odločbi št. U-I-9/98, U-I-313/13) izhaja, da predpisovanje davkov zajema tako uvedbo davka in določitve njegovih elementov, kot tudi, da mora biti iz zakona razvidno in predvidljivo, kaj država zahteva od davčnega zavezanca (odločba št. U-I-313/13, 42. in 43. točka obrazložitve).«* Za predvidljivost davčnega sistema je torej nujno, da vprašanje ustavnosti izpodbijanih določb Zakona ne visi dolgo v zraku. Zagotoviti je torej treba, da se za davčne zavezance odprta ustavnopravna vprašanja čimprej razčistijo.

IV. Predlog Ustavnemu sodišču

Glede na navedeno vlagatelji predmetne zahteve Ustavnemu sodišču predlagamo, da:

- 1. zahtevo obravnava absolutno prednostno in zaradi nastanka težko popravljivih škodljivih posledic v celoti zadrži izvrševanje 11., 12., 17. in 23. člena Zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o dohodnini (ZDoh-2AB, Uradni list RS, št. 104/24);**
- 2. ugotovi, da so določbe 11., 12. in 23. člena Zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o dohodnini (ZDoh-2AB, Uradni list RS, št. 104/24) v neskladju z 2. in 155. členom Ustave Republike Slovenije;**
- 3. ugotovi, da so določbe 17. člena Zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o dohodnini (ZDoh-2AB, Uradni list RS, št. 104/24) v neskladju s 14. členom Ustave Republike Slovenije;**
- 4. razveljavi 11., 12., 17. in 23. člen Zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o dohodnini (ZDoh-2AB, Uradni list RS, št. 104/24).**

V Ljubljani, 20. december 2024

Janez Cigler Kralj,
prvopodpisani poslanec v imenu predlagateljev

Priloga:

- seznam s podpisi poslank in poslancev, ki vlagajo zahtevo